

Men mit spørgsmål var jo sådan set et lidt andet, nemlig at når det nu er sådan, at kunst afhænger af øjnene, der ser, at kunst er undefinerbar, vil skatteministeren så ikke medgive, at det er en lidt flyvsk størrelse at skulle indføre i skattelovgivningen, at man giver fradrag for noget, som afhænger af øjnene, der ser, som er undefinerbart, og som der er 179 forskellige meninger om herinde? Er det ikke det, man kalder en åben ladeport i skattelovgivningen?

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Nej, det er det ikke. Det er en klar tilkendegivelse af, at vi ønsker et større samspil mellem erhvervslivet og kulturen. Det er, at vi ønsker, at også de medarbejdere, der bor i nye bygninger, skal have mulighed for at have god kunst på væggene, og at vi vil tilskynde til det, bl.a. gennem den lovgivning, som nu er blevet vedtaget og har eksisteret i nogen tid, men som ikke har været tilstrækkelig klar til at fremme det ønske, regeringen havde.

Derfor laver vi en teknisk ændring, ikke af kulturdefinitionen, men af ejendomsdefinitionen i det forslag til lovgivning, vi behandler i dag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 61:

Forslag til lov om ændring af en række love på miljøområdet. (Ændring af håndhævelsesbestemmelser m.v., herunder som opfølgning på lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard).
(Fremsat 28/10 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Guðrun Laub (V):

Hovedformålet med lovforslaget er at sikre, at miljømyndighederne også efter ikrafttrædelsen af lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt har de nødvendige redskaber til brug for håndhævelse af miljøreglerne og sikring af miljøet.

Grundlovens § 72 siger, at boligen er ukrænkelig; undtagelser kræver lovhjæmmel eller retskendelse. Inden for strafferetsplejen er der ganske bestemte regler for, hvornår der kan foretages ransagning og andre tvangsindgreb over for borgerne, og hvilke betingelser der skal være opfyldt, før politiet kan gå i aktion. I stort set alle love om myndighedsudøvelse på særområder er der sidst i loven nogle straffebestemmelser, og der er ofte hjemmel til tvangsindgreb som f.eks. adgang til virksomheders kontor- og produktionslokaler, for at myndighederne kan udføre deres tilsyn og kontrolarbejde.

Ikke mindst inden for miljøområdet er hovedreglen om, at myndigheder ikke har ret til at trænge ind på privat område, gennemhullet af så mange undtagelser, at nogle myndighedsudøvere næsten kan glemme borgernes retssikkerhed. Myndighederne er i mange tilfælde nødt til at have adgang til virksomhederne for at kunne udføre deres opgave med at håndhæve reglerne inden for deres særlige myndighedsområde. Derfor er lovgivningen en konstant balancegang mellem at sikre borgernes rettigheder og at sikre retshåndhævelse, så lovgivningen bliver overholdt. Det gælder i særlig grad på miljøområdet, at det er nødvendigt med en effektiv kontrol.

Med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligt er der fastsat nogle generelle regler for den offentlige forvaltnings håndtering af balancegangen mellem retssikkerhed og retshåndhævelse.

Der skal være proportionalitet, så indgrebet står i rimeligt forhold til formålet med indgrebet, der skal som hovedregel gives et varsel, der skal skrives rapport osv. Desuden er der regler om forholdet til strafferetsplejen og retten til ikke at inkriminere sig selv. Det betyder, at hvis der er en konkret mistanke om et strafbart forhold, så skal den mistænkte gøres bekendt med mistanken og med sin ret til ikke at give oplysninger. Det, der populært er kendt som »alt,